

Από τη φορολογία στην ανάπτυξη - μέσω κατανάλωσης;

Aνένα είναι το αλπιθινό μέτωπο, που επικαθορίζει όλες τις συζητήσεις που τον καιρό αυτό διεξάγονται «έξω» (με διακριτικά κομφόπτα στο παρασκήνιο για την post-programme πορεία της Ελλάδας) και «μέσα» (στον σχεδιασμό, π.χ. του νέου Μεσοπρόθεσμου αλλά και στη συζήτηση για μετάβαση σε νέο παραγωγικό πρότυπο όπου η χώρα θα έχει τη διαβόύτη ιδιοκτησία), αυτό είναι το μέτωπο της ανάπτυξης. Όπου, αίφνις, παρουσιάστηκαν ρωγμές. Η συνειδητοποιήθηκαν ή πάνε να συνειδητοποιηθούν.

Όμως θα μας επιτρέψει ο αναγνώστης να ξεκινήσουμε από κάτι διαφορετικό. Με αφορμή τη διοργάνωση από τη ΓΣΕΒΕΕ Διεθνούς Συνάντησης για τις μμε, για δεύτερη φέτος χρονιά και με γνήσια ευρωπαϊκή διάσταση, με τη διόλου κοινότητη προσέγγιση «ΜΜΕ και Οικονομική Δημοκρατία», Αλέξης Τσίπρας και Κυριάκος Μητσοτάκης άνοιξαν με μόλις μια μέρα διαφορά- ευθέως την κεντρική συζήτηση για την ανάγκη της αλλαγής ρότας στη φορολογικό.

Αφού παρέλαβε τον κλάδο ελαίας με τον οποίο τον καλωσόρισε ο πρόεδρος της ΓΣΕΒΕΕ Γιώργος Καββαθάς, ο Αλέξης Τσίπρας παραδέχθηκε ότι «η φορολογία των επιχειρήσεων είναι πράγματα εξαιρετικά υψηλή» και αναφέρθηκε σε «οδικό χάρτη για αποκλιμάκωση της φορολογικής επιβάρυνσης», αφού πρώτα παραδέχθηκε ότι «η κρίση πίεσε τις παραγωγικές δυνάμεις του τόπου και τις οδήγησε στα όριά τους». Παράλληλα ζήτησε «να αισθανθούμε όλοι σύμμαχοι».

«Απάντησε» ο Κυριάκος Μητσοτάκης θέτοντας πρώτη προτεραιότητα (πριν τις επενδύσεις, πριν τη στήριξη των νέων) τη «μείωση φόρων και εισφορών για λιτό και αποτελεσματικό κράτος» (το

Tou A.D.
Παπαγιαννίδην

skbliz@hol.gr

δεύτερο σκέλος φράσης -υποθέτει κανείς- ως προ-απάντηση στην αιτίαση ότι οι γενικευμένες μειώσεις φόρων θα προκαλούσαν δημοσιονομικό εκτροχιασμό...). Και εξειδίκευσε με το γνωστό πλαίσιο του: από 29% στο 20% ο φόρος επιχειρήσεων, από 15% στο 5% ο φόρος μερισμάτων, στο 9% αντί 22% το πρώτο σκαλοπάτι του ΦΕΦΠ, μείωση κατά 30% του ΕΝΦΙΑ, συν υπεραποσθέσεις στις νέες επενδύσεις.

(Βέβαια, «βλέποντας να 'ρχεται» η τοποθέτηση Μητσοτάκη, ο Αλέξης Τσίπρας είχε φροντίσει να προ-τοποθετηθεί. Ναι μεν «η φορολογία πρέπει να μειωθεί σε βιώσιμα επίπεδα», αλλά αποτελεί «ωμήν παραπλάνηση να λέει κάποιος ότι μπορεί να εξαλείψει όλα τα φορολογικά βάρη, πέρα και έξω από τους αντικειμενικούς περιορισμούς».)

Αυτή η λογική του πινγκ πονγκ είχε το ενδιαφέρον της. Όμως ενδιαφέρον είχε να παραπρεί κανείς πώς ευθύς ως τελείωναν οι παρεμβάσεις των πολιτικών αρχηγών άδειαζε η αίθουσα του συνεδρίου ΓΣΕΒΕΕ! - δείγμα του πώς ακόμη και οι πιο απίθασοι παραγωγικοί συντελεστές της οικονομίας (αυτοί δεν είναι οι μικρομεσαίοι;) σαγηνεύονται από το πέρασμα της εξουσίας όπως οι πεταλούδες από το ισχυρό φως. Όμως το αλπιθινό ενδιαφέρον βρίσκεται στο ότι και οι δύο πλευρές του πολιτικού φάσματος δείχνουν να συνειδητοποιούν τη φορολογικό αδιέξοδο που έχει χτιστεί. Ασφαλώς με την επίνευση, ή μάλλον με την επιβολή της Τρόικας/των «εταίρων», αλλά αδιέξοδο απειλεί να αποδειχθεί.

Πάμε τώρα στο μέτωπο της ανάπτυξης, όπου είδαμε ήδη πώς

**Και οι δύο πλευρές
του πολιτικού
φάσματος
δείχνουν
να συνειδητοποιούν
τη φορολογικό
αδιέξοδο
που έχει χτιστεί.**

«σκόνταψε» ο ρυθμός ανάπτυξης σε 1,4% τελικά για το σύνολο του 2017 - ήδη έχουμε και οριακό συμμάζεμα του 2,4% για το 2018 σε 2,3% από το ΥΠΟΙΚ (ενώ ακόμη οι Βρυξέλλες προσδοκούν 2,5%). Τα δύο μέτωπα -φορολογία και ρυθμοί ανάπτυξης- φαίνεται να διασταυρώνονται, όμως πού; Στην τόσο παραμελημένη ιδιωτική κατανάλωση, η οποία σε περασμένα τρίμηνα είχαμε συνηθίσει (έτσι όπως λόγω δημοσιονομικής διόρθωσης η δημόσια κατανάλωση είχε φρενάρει και οι επενδύσεις δίσταζαν να επανέλθουν) να στηρίζει τους καταγραφόμενους ρυθμούς ανάπτυξης: τώρα, η κατανάλωση δείχνει να κουράστηκε, να σκόνταψε.

Ενώ στο κλείσιμο του 2017/40 τρίμηνο οι επενδύσεις έτρεχαν με ρυθμό +28,9% και οι εξαγωγές με +5,3%, ενώ ακόμη και η δημόσια κατανάλωση πή-

γε ανοδικά με +2,1%, η ιδιωτική κατανάλωση με -1%, οδήγησε τον δείκτη πίσω (αναμένοταν ένα +0,9%). Εκεί λοιπόν που υπάρχει μια απορία, πώς με τα φαλιδισμένα εισοδήματα και την εντεινόμενη φορολογική πίεση η κατανάλωση «βαστάει» (ενδεχομένως ο κόσμος να αντλεί από τις αποταμιεύσεις, ήταν η απάντηση στο «πώς»), αποταμιεύσεις εντός και εκτός τραπεζικού συστήματος) τώρα ενδεχομένως είμαστε στο σημείο όπου η ιδιωτική κατανάλωση φθάνει στο όριό της.

Αυτά όλα θα χρειαστεί να αλεσθούν τώρα στο Μεσοπρόθεσμο. Και, εκεί που η συζήτηση ήταν για επενδύσεις και στροφή προς εξαγωγές και για στροφή του παραγωγικού προτύπου προς διεθνώς εμπορεύσιμα αγαθά και υπηρεσίες, κινδυνεύουμε να ανακαλύψουμε ότι Μεσοπρόθεσμο και post-programme δεν έχουμε, με στραγγισμένα τα εισοδήματα και στερεμένη την ιδιωτική κατανάλωση. Έχει ο καιρός γυρίσματα...

[SID:11759904]

